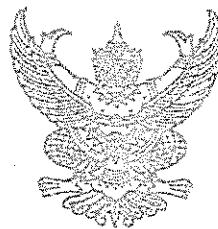

○ คำพิพากษา

(a. 166)

คดีหมายเลขดำที่ ๑๗/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ ๗๙/๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหาเกี้ยวศรี

ມາລປັກຄວອນສະຫະດ

วันที่ ๗๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

- นายบุญเลิศ โชควิวัฒน์ ที่ ๑
นายผดุงฤทธิ์ ลันขุนทด ที่ ๒

ମୁଦ୍ରଣ ମତ୍ତି

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ที่ ๑ กรรมศลการ ที่ ๒

- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓

ជំនាញអំពីរងគមទី

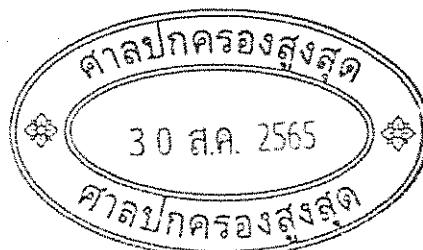
เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อัยในอำนาจศาลปกครองสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฝ่ายว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินตามแผนงบประมาณการวัตถุการ ๕ ประจำหน่วยสืบสวนปราบปรามภัยเก็ต สำนักสืบสวนและปราบปราม กรมศุลกากร ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินตามแผนงบประมาณการรักษ์ ๓ ประจำหน่วยสืบสวนปราบปรามภัยเก็ต สำนักสืบสวนและปราบปราม กรมศุลกากร เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งว่ามีผู้นำเปลือกเรือเข้ามา จากต่างประเทศ โดยไม่ได้เสียภาษีศุลกากร แล้วนำไปติดตั้งเครื่องยนต์แล้วนำไปจดทะเบียน ใช้วิ่งท่องเที่ยวรอบๆ เกาะภูเก็ต ชื่อ “เทพพนม” ข้างตัวเรือติดตราไว้กึ้ง ซึ่งเป็นเครื่องหมาย แสดงถึงกำเนิดในต่างประเทศ ปกติใช้เส้นทางเข้าออกจากบริษัท โบ๊ตลาภูน ออกราชทางทะเล ทางอ่าวท่าเรือเป็นประจำ ขอให้ทำการจับกุม ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเจ้าได้นำเรือศุลกากร ๖๐๕ ออกไป ทำการจับกุมเรือลำดังกล่าว เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ในขณะที่แล่นออกจากกร่องน้ำของ บริษัท โบ๊ตลาภูน พน นายธีติ จังคิต ออยู่ในเรือแต่เพียงคนเดียว ไม่มีผู้โดยสาร ไม่มีอุปกรณ์อำนวย ความสะดวกหรือสื่อสารใดๆ ออยู่ในตัวเรือ แต่มีเครื่องยนต์เรือจำนวน ๒ เครื่อง เป็นเครื่องยนต์เรือ

ຢູ່ຫ້ອ...

ยื่นห้องคัดเตอร์พิลค่า หมายเหตุเครื่อง ๑๙๗๐๗๔ และ ๑๙๗๐๗๖๘ นายชูติให้การรับว่า
ได้ซื้อเรือลำดังกล่าวมาจากชาวต่างประเทศในราคากู๊ก ไม่มีหลักฐานการเสียภาษีศุลกากร
ส่วนเครื่องยนต์เรือทั้งสองเครื่อง ซึ่งมาจากร้านค้าภายในประเทศไทย ซื้อ ร้านมิตรกลการ ตั้งอยู่ที่
จังหวัดพังงา มีหลักฐานการซื้อขายที่เป็นสำเนาใบกำกับภาษีมาแสดง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเจ้าได้ทำการจับกุม^๑
นายชูติเป็นผู้ต้องหา และยืดปลอกเรือ “เทพพนม” ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้นำตัวผู้ต้องหายพร้อมของกลาง
มอบให้พนักงานสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทำการสอบสวนและดำเนินคดี เมื่อวันที่
๙ พฤษภาคม ๒๕๔๒ หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจับกุมเรือ “เทพพนม” กว่า ๓ ปี กล่าวคือ^๒
เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจ
กับเจ้าหน้าที่ตำรวจน้ำภูเก็ตได้จับกุมเรือ “เทพพนม” พร้อมเครื่องยนต์ และอุปกรณ์ภายในเรือ
ที่มีอยู่ในขณะนั้น ขณะจอดอยู่ในท่าเรือเบตตาภูน โดยมีนายพงษ์พันธ์ เลขอาชร แสลงตนเป็นเจ้าของ
แล้วส่งเรือให้พนักงานอัยการดำเนินคดี พนักงานอัยการมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในความผิด
ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๓ โดยเห็นว่า เครื่องยนต์เป็นส่วนควบของเรือ
เมื่อมีการระจับคดีในส่วนของเปลือกเรือไปแล้ว จึงไม่อาจฟ้องผู้ต้องหาได้อีก และพนักงานอัยการ
ไม่ขอรับของกลาง ต่อมา พนักงานสอบสวนกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจได้กล่าวหา
ผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ว่า^๓
กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด^๔
ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต
กรณีจับกุมเรือเทพพนม ตรวจพบเปลือกเรือและเครื่องยนต์ซึ่งนำเข้ามาในราชอาณาจักร^๕
โดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากร แต่ไม่ยืดเครื่องยนต์เรือเป็นของกลาง คณะกรรมการ ป.ป.ช.^๖
มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำการสอบสวนความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒^๗
จึงมีคำสั่ง ที่ ๓/๒๕๔๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวน
ข้อเท็จจริงได้ทำการสอบสวนแล้วมีความเห็นว่า ก่อนการดำเนินการจับกุมเปลือกเรือดังกล่าว
เมื่อผู้จับกุมได้รับแจ้งความนำจับกีได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบและขออนุมัติทำการจับกุม^๘
และได้ร่วมกันจับกุมเปลือกเรือ ส่วนเครื่องยนต์เรือ จำนวน ๒ เครื่อง เมื่อผู้ครอบครองเปลือกเรือ^๙
กล่าวอ้างว่าได้ซื้อมาจากร้านมิตรกลการ จังหวัดพังงา โดยได้แสดงสำเนาใบกำกับภาษีเป็นหลักฐาน^{๑๐}
เมื่อดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับใบกำกับภาษีแล้ว ปรากฏว่าร้านมิตรกลการยอมรับว่า^{๑๑}
ออกโดยร้านมิตรกลการจริง นอกจากนั้น ยังได้พยายามสอบถามข้อมูลเบื้องต้นทางโทรศัพท์^{๑๒}
กับหน่วยงานต่างๆ ภายใต้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ก็ไม่สามารถตรวจสอบการนำเข้าได้เบื้องจาก^{๑๓}
ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับท่าที่นำเข้า หรือเวลาที่นำเข้า จึงได้ทำการยืดเฉพาะเปลือกเรือพร้อมนำส่ง^{๑๔}
ด้านศุลกากรภูเก็ตดำเนินคดีตามกฎหมาย ส่วนเจ้าหน้าที่ประเมินเมื่อได้รับเรือของกลางแล้ว^{๑๕}
ก็ได้ประเมินราคาของกลางโดยสืบราคาจากห้องตลาด และสอบถามจากผู้ต้องหาซึ่งแจ้งว่า

/ซื้อเปลือกเรือ...

ซึ่งเป็นไปในราคากลาง ๑๕๐,๐๐๐ บาท จึงได้ประมูลเป็นไปในราคากลาง ๑๕๐,๐๐๐ บาท มีอักษรเข้า
ภาคีสรพสภามิตร ภาคีเพื่อมหาดใหญ่ และภาคีชุมชนค่าเพิ่ม รวมเป็นเงิน ๓๗๖,๓๙๗ บาท ตามหลักเกณฑ์
การประมูลนี้ทั่วไป และได้เสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับขั้นทราบแล้ว ส่วนการพิจารณาคดี เมื่อผู้ต้องหา
ให้การยอมรับและมีความประสังค์จะขอรับคดีในชั้นคุกการโดยยินยอมยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน
และมีความประสังค์จะซื้อของกลางคืน จึงได้เสนอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งคดีไปก่อน
และให้ผู้ต้องหาซื้อของกลางคืนในราคากลางคู่ภาคีอกรหุกประเกหในราคากลาง ๔๕๖,๓๙๗ บาท
กรณีที่การประมูลราคางานของกลางทั้งสองครั้งไม่เท่ากัน เนื่องจากรายละเอียดของกลางในขณะจับกุม^๑
ไม่เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตามจะถือว่าเกิดความเสียหายหากได้ไม่ เพราะคดีที่ ๑ ๒/๑๕.๓๒.๒๕๕๓
ปรากฏว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาในฐานความผิดร่วมกันช่อนเร้น ช่วยสำหน่าย
ช่วยพาอาญาไปเสีย ซึ่งหรือรับไว้ด้วยประการใดๆ และคดีนี้ของกลางทั้งหมดพนักงานอัยการไม่ขอรับ^๒
และให้คืนของกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔ จึงไม่เกิดความเสียหาย
ตามที่กล่าวอ้าง จึงถือว่าเจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย มิได้เป็นการ
ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดแต่อย่างใด

กรณีการกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ผู้ทำการจับกุมร่วมกันสามแห่งเท็จเพื่อหลอกเลี่ยงอาช
อันเป็นความผิดตามความพระราชบัญญัติคุลการ พุทธศักราช ๒๕๐๘ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๒๗ นั้น
เห็นว่า เจ้าหน้าที่ผู้ทำการจับกุมดังกล่าว มิได้เป็นผู้จัดทำหรือยื่นใบขันสินค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
อันเป็นความเห็น หรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความซักพาให้ผิดหลวงในรายการใดๆ
เพื่อหลอกเลี่ยงหรือพยายามหลอกเลี่ยงการเสียค่าภาคีโดยเจตนาข้อค่าภาคี เป็นเพียงผู้ดำเนินการ
จับกุมสินค้าลักษณะนี้คุลการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายคุลการเท่านั้น
จึงไม่เข้าข่ายความผิดตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคุลการ พุทธศักราช ๒๕๐๘
แต่อย่างใด กรณีจึงไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ดังกล่าวกระทำการผิดทางวินัย อาศัยอำนาจ
ตามความในมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบกับ
มาตรา ๔๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๓ เห็นควรยุติเรื่อง
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
ไม่เป็นความผิดและสั่งให้ยุติเรื่อง กับได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๖/๔๘๗๘ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม
๒๕๕๓ เรื่อง แจ้งผลการดำเนินการตามยศตั้งกรรมการ ป.ป.ช. ถึงเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
พร้อมรายงานการสอบข้อเท็จจริง สำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับหนังสือฉบับนี้เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๓
หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับหนังสือแจ้งผลการพิจารณาทางวินัยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติใหม่เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ โดยจะทำการไต่สวนเรื่องนี้เอง ต่อมา
เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
และให้ส่งรายงานการไต่สวน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

/เพื่อพิจารณา...

ที่อพิจารณาไทยทางวินัย และส่งไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แล้วแต่กรณีต่อไป และเพื่อให้เป็นไปตามผลการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ และพ้นจากงานอัยการได้ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ต่อศาลจังหวัดภูเก็ต โดยในส่วนของคดีอาญา ศาลจังหวัดภูเก็ตได้มีคำพิพากษาแล้วเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิด พิพากษายกฟ้อง และ คดีถึงที่สุดแล้ว หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการตามการชี้มูล ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิด ให้ลดโทษจากໄล้อออกจากราชการเป็นปลดอกจากราชการ เพราะเหตุที่ต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัย ของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดทางอาญาผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และส่งเรื่องให้พนักงานอัยการ พึงดูแลอย่างเคร่งครัดเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามกฎหมาย พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้อง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่อศาลจังหวัดภูเก็ต ศาลจังหวัดภูเก็ตพิจารณาแล้วพิพากษาว่าการกระทำ ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิด และพิพากษายกฟ้องโจทก์ พนักงานอัยการไม่อุทธรณ์ คำพิพากษาของศาลจังหวัดภูเก็ตจึงเป็นอันถึงที่สุด กรณีจึงเป็นอันยุติว่าการกระทำของ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิดทางอาญา ในส่วนของไทยทางวินัยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีทั้งสองนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วว่าการกระทำของ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิดทางอาญาและทางวินัย และมีคำสั่งให้ยุติเรื่องแล้ว แต่เหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการเนื่องจากถูกบังคับ ให้ต้องปฏิบัติตามการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อันเป็นการไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากราชการที่ไม่ใช่ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เอง และเมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยังได้ทำคำแก้อุทธรณ์และคำแก้อุทธรณ์เพิ่มเติม ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยืนยันข้อพิจารณาและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ววินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิดทางวินัย แต่ประการใด อีกทั้งยังชี้ให้เห็นว่าการวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่เห็นชอบกับผลการไต่สวน ของพนักงานได้ส่วนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งนั้น มีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนหลายประการ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์แล้ววินิจฉัยว่า การกระทำของ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจตามกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๘๖ ช. (๓)

/ที่กำหนดว่า...

ที่กำหนดว่า “ถ้าเห็นว่าการสั่งให้ออกจากราชการถูกต้องตามกฎหมายและเห็นว่าจังไม่เห็นด้วยที่จะให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ในกรณีเช่นนี้ให้มีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการต่อไป” และ (๒) กำหนดว่า “ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งให้ออกจากราชการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้มีคำวินิจฉัยให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม ดังนั้น การที่จะวินิจฉัยลงโทษผู้ที่ไม่ได้กระทำการผิดวินัยจึงไม่อาจทำได้ตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้ารับราชการตามเดิม เดตผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับวินิจฉัยให้ลดโทษผู้ที่ฟ้องคดีทั้งสองจาก “ได้ออก” เป็น “ปลดออก” จากราชการ โดยอ้างว่าจะต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สอดคล้องต้องกฎหมาย เพราะคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าววินิจฉัยว่าองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จะพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ปปช. วินิจฉัยแล้วไม่ได้ เพราะค่าว่า “เปลี่ยนแปลงฐานความผิด” ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ หมายความว่า เปลี่ยนฐานความผิดจากฐานหนึ่งเป็นฐานความผิดอีกฐานหนึ่ง แต่กรณีตามฟ้องนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มีความผิดจริงไม่ได้เปลี่ยนแปลงฐานความผิดแต่อย่างใด จึงไม่ต้องห้ามตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว ยังไปกว่านั้น ปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับดังกล่าวถูกยกเลิกไปแล้ว และยังไม่มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับใหม่ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญฉบับที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้าง จึงไม่อาจนำมาใช้ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๗๘๘ ลงวันที่ ๓๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจาก “ได้ออก” ออกจากราชการ เป็นปลดออกจากการ และพิพากษาว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิดทางวินัย แต่อย่างใด และเพิกถอนคำสั่งกรรมศุลกากร ที่ ๔๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ ตามมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้ารับราชการตามเดิม

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คืนสิทธิอ้างฯ อันพึงมีเพียงได้อัน ได้แก่ เงินเดือน สิทธิประโยชน์ ค่าตอบแทน ฯลฯ แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอให้ศาลปกครองสูงสุดทุเลาการบังคับตามคำสั่งกรรมศุลกากร ที่ ๔๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ และตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๗๘๘ ลงวันที่ ๓๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘ รวมทั้ง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้ารับราชการ

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยกคำขอทุกโครงการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้พ้องคดีทั้งสอง เมื่อวันที่ ๗๘ ตุลาคม ๒๕๕๘

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ยื่นคำร้องสอดเข้ามาในคดีนี้ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเข้ามาเป็นคู่กรณีย์โดยกำหนดให้เป็นที่ผูกพ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกระทำผิด วินัยอปยร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการฯ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งลงโทษได้ออกจากราชการ แม้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีทั้งสองในการอุทธรณ์ โดยมาตรา ๙๖ บัญญัติให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษ ตามมาตรา ๙๓ ใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระยะเบี้ยบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหานั้นฯ ก็ได้ ขณะที่พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๔ บัญญัติว่า ผู้ได้ถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ ต่อ ก.พ.ด. ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบหรือถ้าอว่าทราบคำสั่ง ดังนั้น การอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และการอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้คำว่า “อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ” พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ใช้คำว่า “อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ” การใช้สิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาอันเนื่องมาจาก การลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ ไม่ใช้ฐานความผิด จากการสอบสวนทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเอง และมิใช่กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ การอุทธรณ์จึงต้องอยู่ ในขอบเขตที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ โดยมีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น อุทธรณ์ได้เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ เนื่องจากพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมาย เนพาะเรื่องที่มีลักษณะพิเศษต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยการได้ส่วน และวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ครบถ้วนแล้ว ดังนั้น การวินิจฉัย

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงและการมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงต้องฟังเป็นที่ยุติ เมื่อข้อเท็จจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษตามผลการไต่สวน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจพิจารณาได้แต่เพียงระดับโทษว่าเหมาะสมหรือไม่ เป็นยังไง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ชี้มูลว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษจึงมีเพียง โทษเลือกและปลดออกจากราชการเท่านั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาข้อเท็จจริง ตามการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ สองไปเป็นความผิดวินัย ก็ไม่อาจนำกฎหมาย ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๘๖ ข. (๓) และ (๔) ข้างต้นมาใช้ได้ เนื่องจากถูกจำคัดด้วยมาตรฐาน ๙๓ และมาตรฐาน ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติให้ ผู้ถูกลงโทษอุทธรณ์ได้เฉพาะคดีพิเศษในการสั่งลงโทษเท่านั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ข้อเท็จจริงตามการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจเพียงมีคำวินิจฉัยให้ปลดผู้ฟ้องคดีที่ ๓ สองของอกจากราชการ ตามนัย คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ไม่อาจมีคำวินิจฉัย ให้ยกเลิกคำสั่งและให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ.ค. ดังกล่าวได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ สองอ้างว่าปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ถูกยกเลิกไปแล้ว และยังไม่มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับใหม่ คำวินิจฉัยของ ศาลรัฐธรรมนูญฉบับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้าง จึงไม่อาจนำมาใช้ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกต่อไป นั้น คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เป็นคำวินิจฉัย เกี่ยวกับเรื่องอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เกี่ยวกับการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐฯ กระทำการความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการฯ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ แม้ว่าต่อมามีการยกเว้นรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว และประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และต่อมารัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่คราว) พุทธศักราช ๒๕๔๗ ได้ยกเว้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ แล้วเช่นกัน หลักการตามคำวินิจฉัยดังกล่าวที่ยังใช้อยู่จนปัจจุบัน ดังนั้น การที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแต่ละฉบับดังกล่าวได้ถูกยกเลิกในเวลาต่อมา ก็ไม่กระทบอำนาจ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวยังคงใช้บังคับในปัจจุบัน โดยไม่ได้ ถูกยกเลิกไปตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด ดังนั้น ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ สองอ้างว่าคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้าง ไม่อาจนำมาใช้ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อไปนั้น จึงไม่อาจรับฟังได้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๐๕/๕๒๓๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งเรื่องกล่าวหาร้องเรียน

/ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่ง ที่ ๓/๙๕๕๗ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๘๐๗(๓๖)/๐๐๘๘ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ รายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงต่ออธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี เนื่องจากยุติเรื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง จึงมีคำสั่งให้ยุติเรื่อง และมีหนังสือ ที่ กค ๐๘๑๖/ ส ๑๗๙ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ ปช ๐๐๑๖/๑๔๗๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สารภาพให้จริงแล้วมั่นติว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่ง ที่ ๙๙/๙๕๕๖ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้ววินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นให้ปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่ง ที่ ๑๗/๙๕๕๗ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นให้ปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ดำเนินการไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดยกฟ้องเฉพาะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสีย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องจากองค์บังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจ ได้ส่งเรื่องกรณีผู้ฟ้องคดีทั้งสองจับกุมเรือยอด ซึ่ง “เพพพนม” พร้อมเครื่องยนต์ จำนวน ๒ เครื่อง แต่ตามบันทึกจับกุมปรากฏว่าจับกุมเพียงเปลือกเรือ (ด้วยเปล่าไม่มีเครื่องยนต์และอุปกรณ์ตกแต่งในเรือ) พนักงานสอบสวนจึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่ง ที่ ๑๙๒/๙๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ เรื่อง มอบหมายพนักงานไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง หลังจากนั้น พนักงานไต่สวนได้เชิญผู้ฟ้องคดีทั้งสองมารับทราบข้อกล่าวหา โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหาแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ได้ยื่นหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งเป็นการดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ องค์คณภาพนักงานไต่สวนได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงและรับรองพยานหลักฐานทั้งปวง ปรากฏพยานเอกสาร จำนวน ๑๙ รายการ และพยานบุคคล จำนวน ๑๐ ปาก ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในกรณีจับกุมครั้งแรก เรือเพพพนมได้ติดตั้งเครื่องยนต์แคตเตอร์พิลล่า หมายเลขเครื่องยนต์ ๐๑๒๑๗๗๔ และ ๐๑๒๑๗๗๕ เช่นเดียวกัน ดังนั้น เครื่องยนต์ที่ติดตั้งกับเรือเพพพนมในการจับกุมครั้งแรกและครั้งต่อมา จึงเป็น

/เครื่องยนต์...

เครื่องยนต์เดียวกัน ปรากฏตามบันทึกการจับกุมเรือเทพพนม เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้เข้าตรวจค้นเรือเทพพนม โดยตรวจพบเปลือกเรือ ชื่อ “เทพพนม” ซึ่งมีลักษณะแสดงว่ามีลิ้นกำนิดมากจากต่างประเทศ (ตรา Viking) ขนาดยาว ๑๘ เมตร กว้าง ๕ เมตร ส่วนความน้ำอยู่ติด จังคิต ผู้ครอบครองเรือ แจ้งว่าได้รับข้อเปลือกเรือจากชาวต่างประเทศในราคาประมาณ ๗๕๐,๐๐๐ บาท แล้วต่อมาได้ซื้อเครื่องยนต์มาจากบริษัทในประเทศไทยประกอบกันตัวเรือ เพื่อใช้รับส่งน้ำก็ต้องเที่ยวโดยไม่มีหลักฐานการผ่านพิธีการศุลกากร ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงแจ้งข้อกล่าวหาแก่นายธนิติว่า รับข้อเปลือกเรือจากต่างประเทศโดยไม่มีหลักฐานการผ่านพิธีการศุลกากร โดยถูกต้อง จึงต้องกักเรือไว้ตรวจสอบว่าผู้ครอบครองเรือจะสามารถแสดงหลักฐานการผ่านพิธีการศุลกากรได้ ทั้งนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ครอบครองเรือเฉพาะความผิดฐานรับไว้ซึ่งเปลือกเรือที่ไม่ผ่านพิธีการศุลกากรและยึดเปลือกเรือไว้เป็นของกลาง เท่านั้น แต่เมื่อดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเครื่องยนต์และไม่ยึดเครื่องยนต์ไว้เป็นของกลางด้วย เป็นผลให้ราชการสูญเสียรายได้ค่าภาษีอากรเป็นเงินจำนวน ๒,๑๒๕,๖๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีประชุมครั้งที่ ๔๗๙ – ๖๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๒ แล้วมีมติเห็นชอบตามความเห็นขององค์คณะพนักงานไต่สวนว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๔ วรรคสอง และมาตรา ๘๘ วรรคสอง และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๓ ประชานกรรมการ ป.ป.ช. จึงส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมเอกสารประกอบให้ข้อกล่าวหายังคงมีผลต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และแจ้งให้อธิบดีกรมศุลกากรซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสองพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่ง ที่ ๔๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาและวินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดอกจากราชการ เนื่องได้ว่า กระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นไปโดยสุจริต ถูกต้องตามขั้นตอน ขอบด้วยกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว มีผลทำให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติดังกล่าว ย่อมเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่มีเหตุที่ศาลปกครองสูงสุดจะยกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับฟังพยานหลักฐานไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองกระทำการทำความผิดอย่างไร และการวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คลาดเคลื่อนว่าการกระทำการทำความผิดของนายธนิต เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๕ มาตรา ๒๗ และการจับกุมเรือเทพพนมทั้งสองครั้งมีระยะเวลาห่างกัน

/ไม่อนำ...

ไม่อาจนำสภาพเรือครั้งหลังมาใช้พิจารณาได้ นั้น พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองประภูมามารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองได้ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในการตรวจสอบ – จับกุมตามข้อกล่าวหาโดยมีพฤติกรรม กล่าวคือ จับกุมเรืออยอช์ ซึ่ง “เหพพนม” อันเป็นของซึ่งนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากร อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ จึงต้องทำการยึดเรือไว้ทั้งลำ ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองกลับทำการยึดแต่เพียงเปลือกเรือ โดยไม่ได้ยึดเครื่องยนต์และอุปกรณ์ตกแต่งเรือไว้เป็นของกลางด้วย แล้วส่งของกลางดังกล่าวให้ด่านศุลกากรภูเก็ตประเมินอาการ เป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ประเมินค่าภาษีอากรขาดไปเป็นเงินจำนวน ๒,๒๒๕,๖๐๐ บาท การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๖๙ มาตรา ๔๒ วรรคสาม มาตรา ๔๕ วรรคสอง และมาตรา ๔๘ วรรคสอง แล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสอง อ้างว่าพนักงานได้ส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยคลาดเคลื่อนว่าการกระทำความผิดของนายธนิต เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ นั้น ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสอง เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งข้อเท็จจริงและพฤติกรรมให้ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองทราบโดยชัดแจ้ง ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองได้รับทราบข้อกล่าวหาแล้ว สำหรับประเด็นตามข้อกล่าวหาที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองได้จับกุมนายธนิต พร้อมเรืออยอช์ ซึ่ง “เหพพนม” ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองมีหน้าที่ต้องตรวจสอบหลักฐานการนำเข้าเครื่องยนต์ และอุปกรณ์ตกแต่งเรือ และลงบันทึกการจับกุมเพียงเปลือกเรือ (ตัวเรือเปล่า) โดยไม่ระบุว่า มีเครื่องยนต์และอุปกรณ์ตกแต่ง แล้วนำมายืนยันพร้อมของกลางส่งด้านศุลกากรภูเก็ตดำเนินคดี ในข้อหารับซื้อเปลือกเรือจากชาวต่างประเทศโดยไม่มีหลักฐานการผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ตามมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ซึ่งในกรณีนี้มีประเด็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ยังเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือไม่ ส่วนการกล่าวอ้างว่า นายธนิตมีความผิดตามบทบัญญัติกฎหมายได้ ย่อมเป็นเพียงรายละเอียดและหาทำให้การกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองที่เป็นความผิดสำคัญแล้วนั้น พ้นจากความผิด แต่ประการใด

นอกจากนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองตรวจพบเรือเหพพนม ซึ่งประกอบด้วย เปลือกเรือ และเครื่องยนต์ ด้านข้างเรือติดยี่ห้อ Viking ซึ่งเป็นยี่ห้อต่างประเทศ ย่อมต้องด้วย ข้อสันนิษฐานว่าเรือดังกล่าวมีถิ่นกำเนิดจากต่างประเทศ ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองจึงต้องกักเรือไว้ตรวจสอบจนกว่าผู้ครอบครองเรือจะสามารถแสดงหลักฐานการผ่านพิธีการศุลกากรได้ การที่ผู้ฟ้องคดีที่หั่งสองได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ครอบครองเรือเฉพาะความผิดฐานรับไว้ซึ่งเปลือกเรือที่ไม่ผ่านพิธีการศุลกากร และยึดเปลือกเรือไว้เป็นของกลางท่านนั้น แต่ไม่ดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเครื่องยนต์

/และไม่มีด...

และไม่ยืดเครื่องยนต์ไว้เป็นของกลางด้วย การที่นายธิติพัคกรอบครองเรือแสดงสำเนาใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มของร้านมิตรกลการ จึงยังไม่พอฟังว่ามีการนำเครื่องยนต์โดยฝ่ายพิธิการศุลกากร โดยถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับการที่นายพินิจ พยานผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกฎหมายศุลกากรให้ถ้อยคำว่าหากผู้รอบครองเรือไม่สามารถแสดงหลักฐานการเสียอากรเข้าของศุลกากรแล้ว เจ้าหน้าที่จะสันนิษฐานว่าเป็นการนำเรือเข้ามาโดยไม่ผ่านพิธิการศุลกากรโดยถูกต้อง และต้องยึดไว้เพื่อดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ มาตรา ๓๒ กรณีผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ดำเนินการยืดเครื่องยนต์ไว้ตรวจสอบ โดยข้อความคำชี้แจงของผู้รอบครองเรือ จึงเป็นการกระทำโดยปราศจากเหตุผลเพียงพอ นอกจากนี้ นายพินิจยังให้ความเห็นต่อไปว่า หากเรือได้มีการจดทะเบียนกับกรมเจ้าท่าแล้ว อาจสันนิษฐานได้ว่าเป็นการนำเข้าโดยผ่านพิธิการศุลกากรโดยถูกต้อง ก่อนจดทะเบียนต่อกรมเจ้าท่า ถ้าไม่แน่ใจในความถูกต้องของเอกสารดังกล่าว นายตรวจศุลกากรก็จะสอบถามไปยังกรมเจ้าท่าให้ชัดเจนอีกรึ กรณีเรือเทพพนมพบว่าได้รับอนุญาตให้จดทะเบียนเรือเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ในเบื้องต้นก็นำเข้ามาใช้ในการนำเข้าโดยผ่านศุลกากร แต่เมื่อความประภูมิว่าเรือเทพพนมมีตรายี่ห้อต่างประเทศ อีกทั้งตามหลักฐานการจดทะเบียนเรือ รวมทั้งใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่ม ก็แสดงไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นเครื่องยนต์ดังนี้ แค็ตเตอร์พิลล่า ซึ่งมีแหล่งผลิตในต่างประเทศ กรณีจึงมีข้อพิรุณหลายประการอันควรสงสัยว่าเครื่องยนต์ได้นำเข้ามาโดยไม่ผ่านพิธิการศุลกากร เช่นเดียวกับเปลือกเรือด้วยหรือไม่ ข้อพิรุณดังๆ ซึ่งตั้งป้อมส่งผลต่อกำนาดนำเข้าในความถูกต้องของหลักฐานการจดทะเบียนเรือ อีกทั้งหากผู้ฟ้องคดีทั้งสองเชื่อถือการจดทะเบียนเรือเป็นสำคัญว่ามีการนำเข้าโดยถูกต้องจริง ก็คงจะไม่ทำการยืดเปลือกเรือไว้เป็นของกลางตั้งแต่ต้นแต่ประการใด ด้วยข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงหาได้รับฟังเฉพาะการรับกุมในครั้งที่สองมาเป็นหลักในการพิจารณาเพียงประการเดียวดังที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างแต่ประการใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองข้อนี้จึงไม่มีอثرรับฟังได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า คดีนี้ศาลจังหวัดภูเก็ตได้มีคำพิพากษาอย่างแพนกงานอัยการไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลจังหวัดภูเก็ต คดีถึงที่สุดแล้ว นั้น การดำเนินการทางวินัยนั้นเป็นไปเพื่อควบคุมความประพฤติให้ข้าราชการปฏิบัติตามให้อยู่ในระเบียบวินัยข้าราชการ ซึ่งหากข้าราชการผู้ใดฝ่าฝืนปฏิบัติตามไม่อยู่ในระเบียบวินัยข้าราชการ ย่อมจะต้องถูกลงโทษสถานหนักหรือเบาตามความร้ายแรงแห่งพฤติกรรม โดยจะต้องปรากฏข้อเท็จจริงพอกให้เชื่อได้ว่ามีการกระทำผิดวินัยจริงจังจะลงโทษได้ ดังนั้น กระบวนการพิจารณาเพื่อลดโทษในทางอาญาภัยทางวินัยจึงมีกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างกัน การดำเนินการทางวินัย หาจำต้องผูกมัดกับผลของคดีอาญาแต่อย่างใดไม่ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทราบข้อเท็จจริง และรับฟังข้อเท็จจริงแล้ววินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นเจ้าหน้าที่ศุลกากร มีอำนาจตรวจสอบสิ่งของซึ่งนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเลี้ยงพิธิการศุลกากร จับกุมผู้กระทำการ แต่ตรวจสอบยึดสิ่งของซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับศุลกากร ได้ตรวจสอบเรือเทพพนมอันประกอบด้วย

/เปลือกเรือ...

เปลือกเรือและเครื่องยนต์ซึ่งนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากร แต่ทำบันทึกจับกุม แต่เปลือกเรือเป็นของกลางอย่างเดียวโดยไม่ตรวจสอบและไม่ดำเนินการยึดเครื่องยนต์ไว้เป็นของกลางด้วย จึงเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่สองข้อนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่สองอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่สองออกจากราชอาณาจักรตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ชี้มูลความผิดทางวินัย ซึ่งผลการพิจารณาแตกต่างจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาไว้ก่อนแล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ดามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งรวมถึง การได้ส่วนวินิจฉัยกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือ กระทำการความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ การใช้อำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว มีใช้เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลตามปกติ แม้ผู้ฟ้องคดีที่สองจะกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทำการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ แต่ในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในประชุมครั้งที่ ๕๙๗ – ๖๒/๐๔๕๖ เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๖ มีมติเห็นชอบ ตามความเห็นขององค์คณะนักงานไต่สวนว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่สองมีมูลความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง การได้ส่วนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลความผิดโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นการ ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่สองออกจากราชการ จึงเป็นการดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยชอบด้วยกฎหมาย

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่สองอ้างว่า คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ไม่ผูกพันคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่สองไม่เป็นความผิด จึงไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงฐานความผิดไม่ต้องห้าม ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ นั้น การใช้สิทธิอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่สองเนื่องมาจากการลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ จึงต้องเป็นไปตามมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสิทธิอุทธรณ์คุณนิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น การใช้อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการเฉพาะ ด้วยการรับฟังพยานหลักฐานแล้ววินิจฉัยในปัญหาข้อเท็จจริงใหม่ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่สองไม่เป็นความผิด อันเป็นการเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับฟังมา เป็นว่าไม่เป็นความผิดหรือเปลี่ยนแปลงฐานความผิดและโทษที่จะลงแก่ผู้ฟ้องคดีที่สอง โดยผู้บังคับบัญชา จึงย่อมไม่อาจกระทำได้และเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามขั้นตอนต่อจากกระบวนการ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงการกระทำว่าไม่เป็นความผิด

/หรือเปลี่ยนแปลง...

หรือเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามดังของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจเพียง พิจารณาวินิจฉัยได้ว่ารายตัวให้เท่าที่ผู้อุทธรณ์ได้รับนั้น หมายความแก่การมีความผิดหรือไม่ ตามคำวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ซึ่งให้สหพันธ์ถูกกล่าวหาที่ถูกกล่าวหา ที่อุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ข้อนี้จึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน ขอให้ศาลปักครองสูงสุดพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

ศาลปักครองสูงสุดออกนั้นพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของคุกคารเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบ คำแกล้งกรณีเป็นหนังสือของคุกคารผู้แกล้งคดี

ศาลปักครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคดีฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของ ศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงที่พึงได้รับ ขณะที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รับราชการในตำแหน่งสารวัตรศุลกากร ๕ ประจำหน่วยสืบสวนปราบปรามภูเก็ต สำนักสืบสวนและปราบปราม กรมศุลกากร และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ รับราชการในตำแหน่งศุลการรักษา ๓ ประจำหน่วยสืบสวนปราบปรามภูเก็ต สำนักสืบสวน และปราบปราม กรมศุลกากร ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมศุลกากร ที่ ๔๙/๒๕๖๖ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากราชการตามด้วยความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีสืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีผู้นำปลดอกเรือ (โครงเรือที่ไม่ติด เครื่องยนต์) เข้ามาจากต่างประเทศ โดยไม่ได้เสียภาษีศุลกากร และนำไปติดตั้งเครื่องยนต์ แล้วนำไปจดทะเบียนเรือ ใช้วิธีห่อหีบรอบๆ ภาคภูเก็ต ชื่อ “เทพพน” ข้างตัวเรือติดตราไว้ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงถึงกำเนิดในต่างประเทศ ปกติใช้เส้นทางเข้าออกจากรัฐ โบตถางุน ออกทางทะเลอ่าวท่าเรือเป็นประจำ ขอให้ทำการจับกุม ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงได้นำเรือ ศุลกากร ๖๐๕ ออกไปทำการจับกุมเรือลำดังกล่าว เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ในขณะที่ แล่นออกจากกร่องน้ำของบริษัท โบตถางุน ตรวจสอบ นายธีรุติ จังคิต อุยในเรือแต่เพียงคนเดียว ไม่มีผู้โดยสาร ไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกหรือสื่อสารใดๆ อุยในตัวเรือ แต่มีเครื่องยนต์เรือ จำนวน ๒ เครื่อง เป็นเครื่องยนต์เรือยี่ห้อแคนดิเตอร์พิลล่า หมายเลขเครื่อง ๐๑๒๗๔๗๙ และ ๐๑๒๗๔๙๙ นายธีรุติให้การรับว่าได้ซื้อเรือลำดังกล่าวมาจากชาวต่างประเทศในราคากูก และมีมีหลักฐานการเสียภาษีศุลกากร ส่วนเครื่องยนต์เรือทั้ง ๒ เครื่อง ซื้อมาการ้านมิตรกุลการ ตั้งอยู่ที่จังหวัดพังงา มีหลักฐานการซื้อขายที่เป็นสำเนาใบกำกับภาษีมาแสดง ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงได้ทำการจับกุมนายธีรุติเป็นผู้ต้องหา และยึดปลดอกเรือเทพพนมาโดยมีได้ยึดเครื่องยนต์เรือเท่าอย่างเดียว และได้นำตัวผู้ต้องหาร่วมเรือของกลางมอบให้พนักงานสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่

/๙ พฤษภาคม...

๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เพื่อทำการสอบสวนและดำเนินคดี นายธิติได้ขอรับคดีในชั้นคุกการโดยยกเปลือกเรือให้ตกเป็นของแผ่นดิน และขอชี้ตัวต้นท่านคุกกรณ์ที่ทำการประเมินราคาเบล็อกเรือเป็นเงิน ๕๕๐,๓๗๘ บาท และอนุมัติให้นายธิติซื้อกืนในราคាតั้งกล่าว และให้รับการดำเนินคดีนายธิติได้ซื้อเปลือกเรือในราคาระบุนและรับเรือของกลางคืนไปเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจบัญชาภัยได้จับกุมเรือเทพพนม พร้อมเครื่องยนต์ และอุปกรณ์ภายในเรือที่มีอยู่ในขณะนั้น ขณะจอดอยู่ที่ท่าเรือบีตลาภูน โดยมีนายพงษ์พันธ์ เลขอาวุโส แสดงตนเป็นเจ้าของ ในข้อหาร่วมกันช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำนำ ช่วยพาอาไปเสีย ชือ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอันตรายรุกรานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลักเดิมของการข้อหามหรือข้อจำกัด แล้วส่งสำนวนคดีให้พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ตดำเนินคดี พนักงานอัยการมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในความผิดตามพระราชบัญญัติคุกและการ พุทธศักราช ๒๕๐๙ โดยเห็นว่าเครื่องยนต์เรือเป็นส่วนควบของเรือ เมื่อมีการระงับคดีในส่วนของเปลือกเรือไปแล้ว จึงไม่อาจฟ้องผู้ต้องหาได้อีก และพนักงานอัยการไม่ขอรับของกลาง ต่อมา พนักงานสอบสวนกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจได้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า กระทำการผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต กรณีจับกุมเรือเทพพนม ตรวจพบเปลือกเรือและเครื่องยนต์เรือซึ่งนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านพิธีการคุกและการ แต่ไม่มีเครื่องยนต์เรือเป็นของกลาง ตามหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๑๘/๘๓๕๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๐๔/๕๒๓๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งกรรมคุกการ ที่ ๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ แต่ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ทำการสอบสวนแล้วมีความเห็นว่า กรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่า เจ้าหน้าที่ดังกล่าวกระทำการผิดทางวินัย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับมาตรา ๙๙ วรรคท้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นควรยุติเรื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้มีพฤติกรรมแห่งการกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา และสั่งให้ยุติเรื่อง กับได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๕๑๖/ล. ๑๗ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แจ้งผลการดำเนินการตามตัวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พร้อมรายงาน การสอบข้อเท็จจริง สำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติใหม่เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ว่า จะทำการไต่สวนเรื่องนี้เอง และได้มีคำสั่ง ที่ ๑๙๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ มอบหมายให้พนักงานไต่สวน

/ดำเนินการ...

ดำเนินการได้ส่วนซึ่งเท็จจริง เมื่อพนักงานได้ส่วนดำเนินการได้ส่วนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ นิติภัยรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอันได้ข้อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๔ วรรคสอง และมาตรา ๙๙ วรรคสอง แต่มีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็น เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๓ และให้ส่งรายงานการได้ส่วน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา เพื่อพิจารณาโทษทางวินัย และไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๒ และมาตรา ๙๗ แล้วแต่กรณีต่อไป ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๑๖/๑๔๒๒ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ ต่อมา เพื่อให้เป็นไปตามการชี้มูล ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมของ อ.ก.พ. กรมศุลกากร ครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ ที่ประชุมได้มีมติให้ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งกรมศุลกากร ที่ ๕๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ไล่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ออกจากราชการ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ฟังขึ้น แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองถูกผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษตามผลการชี้มูลความผิด ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงวินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄสืออกจากราชการเป็นปลดออก จากราชการ ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ โดยได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบหนังสือคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๓/๓๐ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และหนังสือคณะกรรมการพิทักษ์ ระบบคุณธรรม ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๓/๓๑ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ตามลำดับ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งกรมศุลกากร ที่ ๑๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄสืออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ เพื่อให้เป็นไปตาม คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในส่วนของคดีอาญา พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ต่อศาลจังหวัดภูเก็ต โดยศาลจังหวัดภูเก็ตได้มีคำพิพากษาแล้วเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิด พิพากษายกฟ้อง และคดีถึงที่สุดแล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

/เห็นว่า...

เห็นว่าคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งลงโทษให้ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปขอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาพิจารณาต่อศาลปกครองสูงสุดขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องคดีที่ ๕๙๐๑๐๘๐ เรื่องลงที่ ๐๐๗๙๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ให้ลดโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เป็นความผิดทางวินัยแต่อย่างใด และเพิกถอนคำสั่งกรรมศุลกากรที่ ๔๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการตามมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผู้ฟ้องคดีทั้งสองกลับเข้ารับราชการตามเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คืนสิทธิต่างๆ อันพึงมีพึงได้ได้แก่ เงินเดือน และสิทธิประโยชน์ ค่าตอบแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจสอบจากกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องคดีที่ ๕๙๐๑๐๘๐ เรื่องลงที่ ๐๐๗๙๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄล้อออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยคดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองกระทำการที่มิได้วินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะมีการกระทำการที่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองอันเป็นเหตุให้คำสั่งลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากราชการ มาตรา ๔๒ วรรคสอง บัญญัติว่า ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่น อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหากประโยชน์ให้แก่ตนเอง หรือผู้อื่น วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๔๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะกรรมการรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๔๖ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดหลีเชย หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำการที่มิได้วินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำการที่มิได้วินัย

/อย่างไม่ร้ายแรง...

อย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการสอบสวนนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหารับโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งและน้ำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้วถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๓ หรือมาตรา ๑๐๔ แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาระบุกระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ และมาตรา ๑๐๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ทั้งนี้ ภายใต้ บังคับการระดับ... และพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปเลี่ยนแปลง โอนส่วน รับสั่ง หรือมีผลกระทำบทต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวร หรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การอนุมัติอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎหมาย... จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้น เห็นว่า คำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออกจากราชการกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนี้เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๙ ของเจ้าหน้าที่ที่มีผลกระทำบทต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล คำสั่งดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติตามรายงานคณกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งกรมศุลกากร ที่ ๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องคำที่ ๕๖๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๘๑๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ และคำพิพากษาของศาลจังหวัดภูเก็ต คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๙๙/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๕๖๖๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ แล้วว่า ขณะที่ถูกกล่าวหาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินตามกำหนดการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งกรมศุลกากร ๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินตามกำหนดการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยสืบสวนปราบปรามภูเก็ต สำนักสืบสวนและปราบปราม กรมศุลกากร ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ประจำหน่วยสืบสวนปราบปรามภูเก็ต มีหน้าที่ช่วยเหลือการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ตามคำสั่ง ลับ สำนักสืบสวนปราบปราม ที่ ๖๙/๒๕๕๒ เรื่อง ลับเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยสืบสวนปราบปรามทางทะเล ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงเป็นเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๗ และตามประมวลกฎหมายอาญา มีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมาย

/ศุลกากร...

ศุลกากรและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในเขตพื้นที่ทະເລີ່ມອົນດາມນັ້ນ ໄດ້ແກ່ ຈັງຫວັດກູງເກີດ ກຣະປີ ແລະ ພັຈາ ຮົມຄືສິນມື້ນ້າທີ່ທຽບຈັດກຳນົດເຊື້ອແລະຈັບກຸມຜູ້ກຮັກທໍາຄວາມມີຄວາມພິດຕາມພະພາບບັງຍຸດີຄຸລາກາກ ພຸຖທັກຮາຊ ๒๔๖๙ ໃນທົ່ວທີ່ທີ່ຕັ້ງກ່າວ ແລະນຳຜູ້ຕ້ອງຫາພົບຮົມຂອງກສາງສິ່ງຕ່ານຄຸລາກາກງູງເກີດ ເພື່ອຕໍ່ານີ້ເນີນການຕາມພະພາບບັງຍຸດີຄຸລາກາກ ພຸຖທັກຮາຊ ๒๔๖๙ ແລະກູ້ມາຍູ້ທີ່ກີ່ວັນຈີ້ຕ່ອົບໄປ ຕ່ອມາ ເມື່ອວັນທີ ๗ ພຸດສົຈິກາຍນ ๒๕๕๒ ຜູ້ຝ່ອງຄົດທີ່ ๑ ໄດ້ຮັບແຈ້ງຈາກສາຍລັບວ່າມີຜູ້ນຳປັບປຸງເກີດເຊື້ອ (ໂຄຮງເຊື້ອທີ່ມີຕິດເຄື່ອງຍົນຕ) ເຊັ່ນມາຈາກຕ່າງປະເທດ ໂດຍໄມ້ໄດ້ເສີຍກາຍີຄຸລາກາກ ແລະນຳໄປປິດທີ່ ເຄື່ອງຍົນຕ ແລ້ວນຳໄປຈຸດທະເບີຍນເຊື້ອ ໃຫ້ວັ່ງທ່ອງທີ່ຍົວອບຖາ ແກ້ງກູງເກີດ ຂໍ້ “ເທັພພັນນ” ຂ້າງຕົວເຊື້ອ ຕິດຕາວໄວກັ້ງ ສິ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍແສດງຄືນກຳນົດໃນຕ່າງປະເທດ ປົກຕິໃຫ້ເສັ້ນທາງເຂົ້າອົກຈາກ ບຣີ້ຊັ້ນ ໂບີຕາກູນ ອອກທະເຫາທ່າງໜ້າທ່າເຊື້ອເປັນປະຈຳ ຂອງໃຫ້ທໍາການຈັບກຸມ ຜູ້ຝ່ອງຄົດທີ່ສອງຈຶງໄດ້ ນຳເຊື້ອຄຸລາກາກ ๖๐๕ ອອກໄປທໍາການຈັບກຸມເຊື້ອລຳດັ້ກລ່າວເມື່ອວັນທີ ๘ ພຸດສົຈິກາຍນ ๒๕๕๒ ໃນຂະໜາດທີ່ ແລ້ວອອກຈາກຮ່ອງນ້ຳຂອງບຣີ້ຊັ້ນ ໂບີຕາກູນ ຕຽບພບ ນາຍຮູ້ຕີ ລົງຄົດ ອູ້ໃນເຮືອແຕ່ເພີ່ງຄນເດີຍວ່າ ໄມມີຜູ້ໂດຍສາງ ໄມມີອຸປະນົມຈຳນວຍຄວາມສະຫວັກຫຼືສ່ວນສາງໄດ້ ອູ້ໃນຕົວເຊື້ອ ແຕ່ມີເຄື່ອງຍົນຕເຊື້ອ ຈຳນວນ ๒ ເຄື່ອງ ເປັນເຄື່ອງຍົນຕເຊື້ອຢ່າງແຕ່ຕ່ອງພິລິຕ່າ ມາຍເລີຂເຄື່ອງ ๐๑Zຄົຕ່ລ່ວ ແລະ ๐๑Zຄົຕ່ລ່ວ ນາຍຮູ້ຕີອ້າງວ່າໄດ້ນຳເຊື້ອມາທດສອບສົມຮຽນທີ່ຈະນຳໄປຮັບສັນນັກທ່ອງເທິງ ໂດຍໄດ້ຂໍ້ອເຊື້ອລຳດັ້ກລ່າວມາຈາກຫາວັດທະນາທີ່ຕ່າງປະເທດໃນຮາຄາກູງ ແລະໄມ້ມີຫລັກງານການເສີຍກາຍີຄຸລາກາກ ສ່າງເຄື່ອງຍົນຕເຊື້ອທີ່ເວົ້າທີ່ ๒ ເຄື່ອງ ຊ້ອມຈາກຮ້ານມືຕຽກລາກ ຕັ້ງອູ້ທີ່ຈັງຫວັດພັຈາ ມີຫລັກງານການຂໍ້ຂາຍ ທີ່ເປັນສໍາເນົາໃນກຳນົດກາຍີນາແສດງ ຜູ້ຝ່ອງຄົດທີ່ສອງຈຶງໄດ້ທໍາການຈັບກຸມນາຍຮູ້ຕີເປັນຜູ້ຕ້ອງຫາ ແລະໄດ້ແຈ້ງ ຂ້ອກລ່າວຫາວ່າກະທຳມີຄວາມມາດຕະຖານ ໨໙ ທີ່ ແກ້ງພະພາບບັງຍຸດີຄຸລາກາກ ພະພຸຖທັກຮາຊ ๒๔๖๙ ແລະໄດ້ຍືດປັບປຸງເກີດເຊື້ອເທັພພັນນ ໂດຍໄມ້ໄດ້ຍືດເຄື່ອງຍົນຕເຊື້ອແຕ່ອ່າງໄດ້ ຈາກນັ້ນໄດ້ນຳຕົວຜູ້ຕ້ອງຫາ ພົບຮົມເຊື້ອຂອງກສາງມອບໄທພັນການສອບສັນຂອງຜູ້ກູກຟ້ອງຄົດທີ່ ๒ ເມື່ອວັນທີ ๙ ພຸດສົຈິກາຍນ ๒๕๕๒ ເພື່ອທໍາການສອບສັນແລະດໍາເນີນຄົດ ນາຍຮູ້ຕີໄດ້ຂໍອະຮັບຄົດໃນຂັ້ນຄຸລາກາກ ໂດຍຍົກປັບປຸງເກີດເຊື້ອ ໄທດັກເປັນຂອງແພັນດີ ແລະຂໍ້ອື່ນຕື່ນ ດ້ວຍຄຸລາກາກງູງເກີດທໍາການປະເມີນຮາຄາປັບປຸງເກີດເຊື້ອເປັນເສີນ ๕๕๖,๓๙๗ ບາທ ແລະອນຸມືດີໃຫ້ນາຍຮູ້ຕີຂໍ້ອື່ນຕື່ນໃນຮາຄາຕັ້ງກ່າວ ແລະໃຫ້ຮັບການດໍາເນີນຄົດ ນາຍຮູ້ຕີ ໄດ້ຂໍ້ອື່ນຕື່ນໃນຮາຄາປະເມີນແລະຮັບເຊື້ອຂອງກສາງຄົນໄປເມື່ອວັນທີ ๒๕ ພຸດສົຈິກາຍນ ๒๕๕๒ ໂດຍກ່ອນທໍາການຈັບກຸມຜູ້ຕ້ອງຫາຍາຍນາຍຮູ້ຕີ ຜູ້ຝ່ອງຄົດທີ່ ๑ ໄດ້ຮ່າຍງານຜູ້ບັງຄັບບັງຫາທາງໂທຣັກພ໌ ຕາມລຳດັບຫັ້ນ ເມື່ອມີການທັກທ່ຽວຈາກຜູ້ບັງຄັບບັງຫາ ຈຶ່ງວາງແນດດໍາເນີນການຈັບກຸມເພາະປັບປຸງເກີດເຊື້ອ ຕາມທີ່ຮັບແຈ້ງຈາກສາຍລັບ ແລະໃນຂັ້ນຕອນການຈັບກຸມກີ່ໄດ້ມີການດໍາເນີນການຕາມຂັ້ນຕອນການ ກູ້ມາຍ ຮະເບີຍທີ່ກີ່ວັນຈີ້ ຮວມທັງຄູ່ມືອປົງບັດຂອງຜູ້ກູກຟ້ອງຄົດທີ່ ๒ ແລ້ວ ກລ່າວຄື່ອ ໄດ້ທຳບັນທຶກ ຕຽບຈັດ – ຈັບກຸມ ໂດຍມີກາຮະບຸພຸດຕິກຣມກາຮະກໍາທຳມິດ ດຳໃຫ້ການເບື້ອງຕົ້ນຂອງຜູ້ຮອບຄຣອງເຊື້ອ ມີການແຈ້ງຂໍອກລ່າວຫາຜູ້ຮອບຄຣອງເຊື້ອ ແລະໃນຂັ້ນຕອນການນຳສ່າງຂອງກສາງ ກີ່ໄດ້ມີການທຳບັນທຶກ ຮັບ – ສ່າງຂອງກສາງ ທີ່ຮັບວ່າມີເພີ່ງປັບປຸງເກີດເຊື້ອທີ່ໄດ້ຮັບແຈ້ງຈາກສາຍລັບ ພົບຮົມທັງໄດ້ນຳຕົວ

/ຜູ້ຮອບຄຣອງເຊື້ອ...

ผู้ครอบครองเรือ และเรือของกลางทั้งลำ โดยไม่มีการแยกเครื่องยนต์ออกจากเปลือกเรือ เนื่องจากการแยกเครื่องยนต์ออกจากเปลือกเรือจะทำให้การชนบัยเปลือกเรือล้ำมาก อีกทั้งจะมีค่าใช้จ่ายในการแยกเครื่องยนต์ หากต้องการดำเนินคดีสิ่นสุดก็จะต้องมีการประกอบเครื่องยนต์กลับเข้าไปในเปลือกเรือ ซึ่งจะสร้างภาระค่าใช้จ่ายแก่ผู้ครอบครองเรือ ประกอบกับ นายธิติในฐานะผู้ครอบครองเรือได้ยินยอมให้มีการยืดเรือของกลางทั้งลำ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นำตัวผู้ครอบครองเรือพื้นเรือของกลางส่งให้ดำเนินคดีการภูมิใจต่อหน้าศาลากลางเกตี ซึ่งเป็นด้านศุลกากรที่ใกล้ที่สุด เพื่อเก็บรักษาและประเมินราคาและอาการ เมื่อดำเนินคดีการภูมิใจต่อหน้าและของกลางจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ว ถือว่าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในฐานนี้ในฐานะหน่วยสืบสวนปราบปราม สิ่นสุดลง การดำเนินการในขั้นตอนต่อไปเป็นอำนาจของด้านศุลกากรภูมิใจในการพิจารณาว่า ผู้ถูกจับกุมได้กระทำการใดตามที่ผู้จับกุมกล่าวหาหรือไม่ เมื่อจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ใช่ พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงไม่มีอำนาจสอบสวน มีอำนาจเพียงสอบปากคำผู้ครอบครองเรือเบื้องต้นเท่านั้น เมื่อยธิติได้รับสารภาพว่า ได้ชื่อเรือลำดังกล่าวมาจากชาวต่างประเทศในราคากูก และไม่มีหลักฐานการเสียภาษีศุลกากร ส่วนเครื่องยนต์เรือทั้งสองเครื่อง ซึ่งมาจากร้านมิตรกลการ ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดพังงา และมี หลักฐานการซื้อขายเป็นสำเนาใบกำกับภาษีของร้านมิตรกลการมาแสดง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงได้ ตรวจสอบกับร้านมิตรกลการ ซึ่งเจ้าของร้านมิตรกลการยอมรับว่าเป็นใบกำกับภาษีที่ออกโดย ร้านค้าของตนจริง และได้พยายามตรวจสอบการนำเข้าเครื่องยนต์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ภายในประเทศไทยแล้ว อีกทั้งเรือเทพพนมได้จดทะเบียนเป็นเรือไทยกับกรมเจ้าท่าเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ซึ่งน่าเชื่อว่าเรือเทพพนมได้ผ่านการตรวจสอบจากหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ โดยตรงแล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีเวลาเพียงสี่สิบแปดชั่วโมงในการควบคุมตัวผู้ต้องหา ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๔๖ ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๙ แม้ต้องมาเจ้าหน้าที่ตรวจอกรองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจน้ำภูเก็ตได้จับกุมเรือเทพพนมพร้อมเครื่องยนต์ และอุปกรณ์ภายในเรือ ที่มีอยู่ในขณะนั้น ขณะจอดอยู่ที่ท่าเรือเปิดลากูนครั้งที่สองเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๓ และมีการตรวจสอบข้อมูลของเรือเทพพนมกับบริษัทผู้ผลิตเรือผ่านกระทรวงการต่างประเทศ ต่อมา กระทรวงการต่างประเทศได้มีหนังสือ ที่ กต ๐๙๐๒/๑๗๗๕ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๔ แจ้งว่า เรือเทพพนมมีแหล่งกำเนิดจากต่างประเทศโดยบริษัท VIKING YACHT เป็นผู้ผลิตในปี ค.ศ. ๑๙๘๘ หมายเลขอวีร์เรือ VKY ๓๕๗๔๗๐๘๘ ใช้เครื่องยนต์แคนเตอร์พิลล่า หมายเลขเครื่อง ๐๑๒๗๗๗๗ และ ๐๑๒๗๗๘๘๘ และเครื่องยนต์สองเครื่องเป็นเครื่องยนต์เดิมที่ติดตั้งมาแต่ต้น แต่ก็เป็นการแจ้ง ภายหลังการจับกุมเรือเทพพนมครั้งที่สองกว่า ๕ เดือน ในสภาวะเช่นนี้จึงมีเหตุผลน่าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้ดุลพินิจในการปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับคำพิพากษาของ

/ศาลจังหวัดภูเก็ต...

ศาลจังหวัดภูเก็ต ที่ได้มีคำพิพากษามีวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๗ เป็นคดีหมายเลขคดีที่ ๑๔๘๖/๒๕๕๗ หมายเหตุที่ ๕๙๖๔/๒๕๕๗ ว่า การที่จำเลยทั้งสองจับกุมนายธิติ ในคดีแรกแล้วได้ไว้เพียงเปลือกเรือ โดยไม่ได้ยึดเครื่องยนต์เรือนั้น สืบเนื่องมาจากการยึดอ้างว่าซื้อเครื่องยนต์เรือมาโดยชอบและนำล้ำนาใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มในการซื้อเครื่องยนต์เรือซึ่งออกโดยร้านมิตรกลการมาแสดงจ้าโดยทั้งสองได้ไปตรวจสอบแล้วเจ้าของร้านมิตรกลการก็รับว่าออกใบกำกับภาษีจริง ประการสำคัญขั้นนี้เรื่อเทพพนมได้ยึดหัวเป็นกับรุ่งเรืองให้กระทำการต่างประเทศตรวจสอบ เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๔ ยังต้องใช้เวลาศึกษาหาข้อมูลเพื่อให้ได้วิเคราะห์ตรวจสอบนานถึง ๔ เดือน จำเลยทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานเด็กๆ ที่จับกุมเรือยอร์ชได้ประมาณสิบลำ การจับกุมเฉพาะเปลือกเรือมีเพียงรายนี้เท่านั้น อีกทั้งแม้จะยึดไว้เพียงเปลือกเรือแต่จำเลยทั้งสอง ก็ได้นำเครื่องยนต์เรือมาเก็บรักษาไว้ด้วย เรือเทพพนมมีการผลิตมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๑๙๘๘ หรือ พ.ศ. ๒๕๓๒ จำเลยทั้งสองจับกุมเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ แสดงว่าขณะจับกุมเรือมีอายุ ๑๐ ปี แล้ว สภาพเรือสอดคล้องกับที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างว่าเรือมีสภาพกำลังดี นำมาทดลองแล่น การดำเนินการของจำเลยทั้งสองเป็นเพียงชั้นจับกุมซึ่งเป็นขั้นตอนเท่านั้น กระบวนการทางกฎหมาย มิได้ยุติเที่ยงอ่อนใจของจำเลยทั้งสอง หากด้านคุกคารกรู้ภัยเก็ตเห็นว่าเป็นความผิดฐานอื่น ก็สามารถดำเนินการได้ การประเมินราคาก่อการทั้งสองครั้งก็เป็นการต่างกรรมต่างวาระ เรื่อมีสภาพ ต่างกันไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ขอกล่าวอ้างของจำเลยทั้งสองสมเหตุสมผล มีน้ำหนัก รับฟังได้ และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองเรียกร้องหรือรับผลประโยชน์ใดๆ จึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกับปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ศาลจังหวัดภูเก็ตพิพากษายกฟ้อง จากเหตุผลข้างต้นทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ได้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ ผู้กล่าวฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดแต่อย่างใด

เมื่อศาลวินิจฉัยแล้วข้างต้นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๔๒ วรรคสาม มาตรา ๔๕ วรรคสอง และมาตรา ๔๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่ผู้กล่าวฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิด คำสั่งของผู้กล่าวฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งกรมคุกคาร ที่ ๔๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษแล้วผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากราชการ ตามมติชี้มูลความผิดของผู้กล่าวฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมา เมื่อผู้กล่าวฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำนิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องคดีที่ ๔๖๑๐๐๘๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๙๑๕๙ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยได้วินิจฉัยว่า ข้อพิจารณาของพนักงานไต่สวน ป.ป.ช. เป็นข้อสันนิษฐานที่ยังไม่สามารถชี้ดีถึงขนาดทำให้เชื่อได้ว่าการที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการ จับกุมเฉพาะเปลือกเรือ เป็นการร่วมสมคบคิดกับผู้อื่นเพื่อหลักเลี่ยงให้เสียภาษีศุลกากรน้อยลง

/และขณะจับกุม...

และขณะจับกุมผู้ก่อจับกุมยอนรับว่าเป็นปลื้อกเรือเข้ามา และข้อเครื่องยนต์เรือจากร้านมิตรกลการ จังหวัดพังงา มาติดตั้งพร้อมกับแสดงใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งออกโดยร้านมิตรกลการ และมีการตรวจสอบแล้วเจ้าของร้านมิตรกลการรับว่าได้ขอใบกำกับภาษีตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป แม้เอกสารตั้งกล่าวจะไม่ใช่หลักฐานการผ่านพิธีการศุลกากรแต่ก็ไม่ใช่เอกสารที่จะทำให้สงสัยหรือการลงสัญเรื่องการจัดซื้อเครื่องยนต์ในประเทศไทยตั้ง เอกสารหลักฐานที่มีการตรวจสอบว่าเครื่องยนต์เรือติดตั้งมากับเรือนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำการจับกุมในครั้งที่สอง เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ต้องใช้เวลาประสานกับกระทรวงการต่างประเทศให้ตรวจสอบโดยใช้เวลานานถึง ๘ เดือน ขณะที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจับกุมเรือครั้งแรกเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และทำบันทึกจับกุมแล้วนำส่งด้านศุลกากรภูเก็ต เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จึงไม่มีเวลาตรวจสอบแบบเดียวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จับกุมครั้งที่สอง และการจับกุมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นการดำเนินการขั้นต้น ด้านศุลกากรภูเก็ตหรือผู้บังคับบัญชาเนื่องจากไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเพิ่มได้ โดยไม่จำต้องอาศัยเพียงข้อเท็จจริงของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงไม่อนาจนาเหตุผลดังกล่าวมาพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองกระทำการใดให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่อย่างร้ายแรง และจะไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง แต่ด้วยเหตุที่ต้องผูกพันกับมติการซื้อขายความมีดิททางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติได้ และได้วินิจฉัยให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄลือกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ดังนั้น คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องคำที่ ๕๖๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๙๑๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄลือกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ จึงเป็นการลงโทษที่ไม่ถูกต้อง และไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งกรมศุลกากร ที่ ๑๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄลือกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเช่นกัน

คดีนี้มีประเด็นคำขอท้ายคำฟ้อง ซึ่งมีข้อพิจารณาว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีคำขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องคำที่ ๕๖๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๙๑๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ โดยไม่ได้มีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งกรมศุลกากรที่ ๑๗/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากໄลือกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ออกตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีคำขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องคำที่ ๕๖๑๐๐๙๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๑๙๑๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ดังกล่าว จึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีเจตนาที่จะฟ้องขอให้เพิกถอน

/คำสั่ง...

คำสั่งกรรมคุลการ ที่ ๑๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ให้เลือกไทยผู้พ้องคดีทึ้งสองจาก
ໄລ້ອອກจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ แล้ว

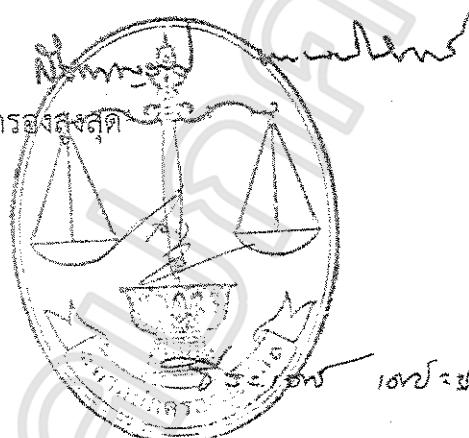
พิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องด่าที่ ๔๙๗๐๙๐
เรื่องแดงที่ ๐๐๑๘๑๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ตามคำสั่งกรรมคุลการ ที่ ๑๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ให้เลือกไทยผู้พ้องคดีทึ้งสอง
จากໄລ້ອອກจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ทั้งนี้ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่ง
ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีทึ้งสองออกจากราชการมีผลบังคับ คำขออื่นนอกจากนี้ได้ยก และมีข้อสังเกต
เกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลว่า ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ดำเนินการศึกษาประযุชน์แก่ผู้ฟ้องคดีทึ้งสองตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้อง
กำหนดต่อไป

นายสมยศ วัฒนกิริมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนกิริมย์

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกัญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคุณศาลอุปกรณ์สูงสุด

นายณัฐ รัฐอมฤต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง^{ลายเซ็น}
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แกลงคดี : นายวิโรจน์ ชิตา

